

DONAR-SE, ACOLLIR, «COMUNIO»

Pregària inicial

Jesús acull l'afecte d'una dona; «es deixa estimar»

A Betània, a casa de Simó el leproós, mentre Jesús era a taula, vingué una dona amb un gerro d'alabastre que contenia un perfum preuadíssim de nard autèntic. La dona trencà l'alabastre, i vessà el perfum sobre el cap de Jesús.

Alguns s'ho miraren malament, i comentaven entre ells: «-¿Per què malgastar aquest perfum? S'hauria pogut vendre per més de tres-cents monedes de plata i donar-ho als pobres». I estaven disgustats amb ella.

Però Jesús digué: «-Deixeu-la estar; ¿per què la inquieteu? Això que ha fet amb mi és molt bo. Els pobres els teniu sempre entre vosaltres, i els podreu fer bé sempre que voldreu, però a mi no sempre em tindreu. Aquesta dona ha

fet el que ha pogut: s'ha anticipat a ungir el meu cos per al dia que seré amortallat. Us ho dic amb tota veritat: quan aquesta Bona Nova serà proclamada a tot el món, també diran això que ha fet aquesta dona». (Mc 14, 3-9)

1. ACTITUDS DE FONTS RELACIONADES AMB ESTIMAR

Hi ha un seguit d'**actituds** que estan **molt relacionades amb estimar**. De vegades fins i tot sentirem a dir, per exemple, «estimar és donar», «estimar és donar-se», o alguna altra d'aquestes actituds.

Crec que és bo que hi pensem perquè, com hem vist abans, les paraules que fem servir tenen limitacions: quan les fem servir per explicar coses materials van força bé, però quan les fem servir per expressar el que viuen les persones es poden entendre malament, i ens poden fer enfocar malament allò que vivim.

2. ESTIMAR ÉS DONAR I REBRE?

De vegades se sent a dir que **estimar és donar**. Si algú dona, algú ho haurà de rebre, per això també es diu que **estimar és donar i rebre**.

Per exemple, si estimo una persona, li dono coses que ella ha de menester, i ella les rep. O bé l'ajudo amb allò que sé, o amb la traça que tinc en alguna cosa. Li puc donar consells o ajudar-la a entendre com ha de fer certes gestions, li puc fer classes, li puc fer alguna reparació, etc., i ella rep tot això.

En primer lloc, a l'hora d'estimar, aquesta manera de veure les coses fàcilment fa que ens fixem massa en allò que dono o rebo.

En lloc de fixar-me en les actituds, em fixo massa en el fet de fer coses: donar, ajudar, etc.

Això pot portar a **pensar que per estimar una persona he d'estar contínuament donant-li coses, o ajudant-la,** etc. i que quan no li dono o no li faig res, no l'estimo.

En canvi, hi ha relacions, per exemple amistats, que poden quedar-se molt en un pla personal, sense donar ni rebre pràcticament res, o molt poques coses. Llavors, des d'aquest punt de vista, podria semblar que no hi ha amor de veritat.

En aquest planteig en el qual pensem que estimar és donar i rebre, moltes vegades es pensa que cal **buscar que el que dono i el que rebo estigui equilibrat i compensat.**

És a dir, es pensa que si dono, també he de rebre, i espero rebre tant com el que he donat, o almenys, d'una manera prou proporcionada. Fins i tot hi ha gent que diu: «Jo només dono, també he de rebre alguna cosa, o em quedaré sense res».

Estimar sense condicions no pot ser com un tracte comercial de donar i rebre

Podem pensar que això de **rebre**, es una forma d'**egoisme**.

3. ESTIMAR ÉS DONAR-SE, I ESTIMAR ÉS ACOLLIR

Si això d'estimar ho mirem com **donar-se** i **acollir**, ja és una altra cosa, que no porta aquests problemes.

Ara bé, també haurem de mirar com enfocar-ho bé, perquè les paraules ens poden enganyar. Nosaltres sabem què vol dir donar una cosa, però donar-**me**, donar la meva persona, no és el mateix.

Donar-me ho puc fer donant o deixant una cosa a un altre, o fent una cosa per ell. En això hi poso el meu afecte, la meva persona.

Certament, si estimo una persona, he de viure l'amor d'una manera continuada, sense parar. Donar-se ha de ser una **actitud**.

A vegades, per donar-me a la persona que estimo, no li donaré ni li faré res, sinó que tan sols m'estaré amb ella i l'escoltaré.

Acollir una persona és una cosa molt positiva, és una bona manera d'estimar.

Pensem en aquells que no se senten acollits, que no se senten estimats, que no poden explicar les seves vivències, les seves alegries, les seves penes, etc. Altres poden témer que els jutgin o es riguin d'ells. A tots aquests els falta una cosa molt necessària per a poder viure plenament.

Llavors, acollir una persona, mirar que es trobi bé amb mi, acollir netament les seves expressions d'afecte, procurar que quan em diu coses no les hi agafi en pla de crítica o de burla, sinó escoltant-la des del cor..., és un dels regals més grans que li puc fer.

Quan algú **se'm dóna amb afecte** del que es tracta és que jo **l'aculli** a ell **com a persona**, i que **aculli aquest seu afecte**.

En això de donar-me a una persona que estimo, i d'acollir-la, **no cal buscar que estigui compensat**.

És veritat que cal que la persona que m'estima **senti** d'alguna manera **que l'acullo a ella**. Es tracta de **gaudir a fons** d'aquesta expressió perquè això també **la farà contenta a ella** perquè m'estima i per això desitja que jo en gaudeixi a fons, que senti a fons el gust i l'alegria que em donen.

Aquí podríem parlar de «**deixar-se estimar**».

Una cosa és **deixar que em tingui afecte** i una altra és **deixar que** aquesta persona **m'expressi el seu afecte**.

Hi ha gent que no dóna importància a això. Perquè pensa que l'important és estimar i que això de «deixar-se estimar» és només un deixar-se fer, i que «no aporta res» a aquesta persona que m'estima.

Si «em deixo estimar» per una persona, això fa que ella pugui sentir que el seu amor, que ha sortit de la seva profunditat, del seu cor, arriba fins al meu cor.

Amb això dono a aquesta persona un espai per a estimar, i ella pot sentir que amb el seu amor està col·laborant perquè jo estigui bé, tot això l'estimularà encara més a estimar.

Si «em deixo estimar» per una persona, l'acullo a ella com a persona, cosa que és molt important per a ella.

4. ESTIMAR ES POT VIURE COM «COMUNIÓ»

L'actitud de «**comunió**» envers una persona vol dir que la veig, la sento, faig coses envers ella, etc., **sentint-m'hi unit** d'alguna manera.

Les «necessitats» i els «desigs» d'aquesta persona—**m'importen**, d'alguna manera més o menys forta, **com** si fossin **una cosa meva**.

Això em portarà, d'una manera natural, a **estar content quan** aquesta persona **pot viure bé** des del que ella és; i em sabrà greu quan no ho pot fer prou. També em portarà a **comunicar-me** amb ella, a **expressar-li el meu afecte**, a **fer coses** per ella, i, sobretot, a **acollir-la**.

La «comunió» és completa quan **l'altra persona viu això mateix** en relació **amb mi**. Llavors, entre ella i jo fem un «**nosaltres**» que **ens fa sentir més fermes** que no pas si estigués cadascú sol.

I tot això també es pot viure entre unes quantes persones, com es pot veure, per exemple, en unes persones que s'estimen i surten d'excursió o fan una feina tots junts, quan són ben avinguts.

Si dues o més persones viuen en actitud de «comunió», **cadascuna** farà servir **les seves qualitats per a ella mateixa**; però **també** les farà servir **per a les altres**. Llavors, aquestes persones **tindran més possibilitats**, perquè gaudiran de les qualitats de tots. I quan alguna d'elles faci servir les seves qualitats per créixer ella mateixa, això no servirà només per a ella, sinó que quan es trobi amb les altres, els podrà aportar més coses.

Hi ha vivències d'estimar en les quals el més escaient és mirar-les des de l'actitud de «comunió».

Qüestions i reptes

- A l'hora de fer coses per als altres, o de donar-los coses, quantes vegades ho faig només per quedar bé o treure-me'ls de sobre? I quantes vegades ho faig posant-m'hi jo mateix, en allò que faig o dono, interessant-me pels altres?
- Hi ha persones amb qui em sento en «comunió», que m'importa que vagin bé? Quantes? Si necessiten alguna cosa i els la puc fer fàcilment, em surt d'ajudar-les?
- Tinc una actitud d'acollir les persones que vénen per parlar amb mi, quan no ho fan en pla de xafarderia sinó des del seu cor?
- «Em deixo estimar» gaire fàcilment pels altres?

Pregària final

Jesús, Vós vau venir en aquest món per crear una comunitat, una germanor entre les persones, des de l'amor que ens teniu; vau donar-vos a molta gent, vau acollir molta gent i us vau deixar estimar per persones que estimaven de veritat.

Feu que, sentint-nos acompanyats per vos, anem tenint aquestes actituds cada vegada més a fons, en la nostra vida de cada dia. Amén